

president Rajapaksa amb relació a la qüestió tàmil. Les prioritats, segons que ha assenyalat el seu govern, són estabilitzar la situació i fer pujar el nivell de vida de la gent. De fet, gran part de la campanya electoral de Rajapaksa va centrar-se en promeses de millora econòmica, amb el desplegament, als mitings, de grans imatges de centrals elèctriques i infraestructures de transport. En canvi, no sembla que Rajapaksa estigui disposat a escoltar les reivindicacions de les minories i, encara menys, a engegar una reforma constitucional que prevegi una delegació de poder cap a les províncies. Una posició important en aquest sentit l'ha presa l'Índia, un país on viuen molts tàmls i que tradicionalment s'ha implicat en el procés de pau a Sri Lanka. A començament de la setmana passada, el ministre d'Afers Estrangers indi, Somanahalli Mallaiiah Krishna, va emplaçar el govern singalès de Colombo a emprendre un procés de reforma política. "Volem que el president Rajapaksa fomenti una situació en què la minoria tàmil obtingui poder polític i, d'aquesta manera, obri un nou capítol en la història de Sri Lanka", va dir el ministre, en unes declaracions recollides pel diari *Daily Mirror*. L'Índia, que va fer un paper clau en un procés de pau frustrat que va tenir lloc els anys 80, és partidari d'implantar l'anomenada *tretzena esmena* a la Constitució de Sri Lanka, que estableix una igualtat de drets per a totes les minories de l'illa.

Aquesta és, de fet, una de les claus per a entendre l'actitud adoptada pel president Rajapaksa contra el seu principal rival. Els quatre milions de vots obtinguts per Fonseka a les presidencials passades fan pensar que si es presentés a les parlamentaries del mes d'abril al capdavant d'una oposició unida podria obtenir uns resultats importants. Per aquest motiu, Rajapaksa —segons que assenyalava fa uns quants dies el diari *The Sunday Leader*— pretén obtenir una majoria àmplia al Parlament, propera a dos terços, per tal de poder aprovar una Constitució feta a mida i que li permeti de perpetuar-se al poder.

Xevi Camprubi

“La solució política es troba blocada”

Mahmud Abbas (Safed, Israel, 1935), president de l'Autoritat Nacional Palestina, parla de les negociacions de pau amb Israel i de la decepció amb el president dels Estats Units, Barack Obama.

Senyor president, tothom espera que us reuniu amb el primer ministre d'Israel, Benjamin Netanyahu, per negociar. Quan serà, finalment, aquesta reunió?

—Depèn d'Israel. Els palestins, sempre hem dit que estem disposats a negociar, però només si Israel atura completament la construcció d'assentaments i reconeix les fronteres del 1967.

—Per què us interposeu en les negociacions establint aquestes condicions prèvies?

—No són condicions prèvies, sinó passos a seguir després de la primera fase del full de ruta per a la pau. A diferència d'Israel, nosaltres hem complert les nostres obligacions: hem reconegut el dret d'existència d'Israel i lluitem contra els grups palestins violents. Els nord-americans, els europeus i fins i tot els israelians ho han reconegut.

—Si més no, Netanyahu ha ordenat la congelació dels assentaments durant deu mesos, cosa que no havia fet cap altre primer ministre d'Israel. No us pertoca ara de fer un pas en la seua direcció?

—No és una moratòria real, perquè encara construeixen milers d'habitats a Cisjordània, i aquesta congelació no afecta en absolut Jerusalem.

—Negociàreu amb el predecessor de Netanyahu, Ehud Olmert, malgrat que aleshores continuava la construcció d'assentaments sense restriccions. No feu servir un doble criteri?

—En certa manera, sí. Però sempre que ens hem reunit he demanat a Ol-

mert la congelació dels assentaments. A més a més, Obama va ser elegit, entretant, president dels Estats Units. Al seu discurs adreçat al món islàmic al Caire, va exigir la congelació total dels assentaments. Si el president dels Estats Units actua així, jo no puc acceptar menys d'allò que ell demana.

—Tanmateix, ara Obama només parla de la “contenció” de la construcció d'assentaments per part d'Israel. Amb motiu d'aquesta demanda accedireu, fins i tot, a una encaixada simbòlica amb Netanyahu a Nova York.

—En un primer moment, vaig ser molt optimista quan Obama va guanyar les eleccions. L'enviat especial dels Estats Units per al Pròxim Orient, George Mitchell, va continuar venint i ens va prometre que instaria els israelians a aturar completament la construcció d'assentaments. Mitchell assegurarà que les negociacions només es reprendrien després d'una moratòria. De sobte, al setembre, el govern dels Estats Units es va desdir d'aquesta posició.

—Voleu dir que és culpa dels nord-americans, que no hi haja cap progrés?

—Naturalment, no m'agrada el canvi de rumb dels Estats Units, però jo no em faré enrere.

—Què n'espereu, d'Obama?

—Encara espere que revifè el procés de pau. Si més no, ha de convèncer els israelians que anuncien la congelació total de la construcció a Cisjordània i a Jerusalem est durant uns quants mesos.

—Aparentment, la pressió que Obama ha exercit fins ara sobre Israel no ha estat gaire efectiva.

—La meua feina no és dir als nord-americans com han de tractar amb Israel, però tenen eines. Al cap i a la fi, són el país més poderós del món. Obama va dir que un estat palestí constituïa un interès vital per als Estats Units. El president té l'obligació de dedicar totes les forces a aconseguir la pau i la visió d'un estat palestí.

—És possible que el vertader motiu de la paralització actual siga que no confieu en Netanyahu?

—En tot cas, tot allò que ha dit fins ara fa que em qüestione si realment vol trobar una solució. No ha acceptat expressament la solució dels dos estats.

—En un discurs a la Universitat Bar-Ilan el juny del 2009, Netanyahu va dir: “Si els palestins reconeixen que Israel és l'estat del poble jueu, estem disposats a acceptar un acord de pau real, un estat palestí desmilitaritzat al costat de l'estat jueu.”

—Ho veieu? Ell és qui imposa condicions prèvies. Afirmar que Jerusalem és la “capital íntegra i eterna de l'estat

d'Israel”. No vol discutir la qüestió dels refugiats palestins i insisteix perquè acceptem Israel com a estat jueu a l'avançada.

—El principi de la solució dels dos estats, tanmateix, significa que l'un estat és per a Palestina i l'altre per a Israel. Per què és un problema reconèixer Israel com a estat jueu?

—Hem reconegut l'estat d'Israel dins les fronteres del 1967. Si es defineix com un estat jueu, hebreu o sionista és cosa d'ells. Per a mi, el poden anomenar com vulguen, però no em poden forçar a estar d'acord amb aquesta definició.

—Israel no seria Israel sense una majoria jueva.

—És un fet que la majoria de ciutadans de l'estat d'Israel són jueus, però no em pertoca a mi de definir-ne el caràcter.

—Però amb comentaris com aquests creu les sospites entre els israelians que realment espereu superar la majoria jueva. Especialment quan continueu insistint que tots els palestins expulsats l'any 1948 tenen dret a retornar.

—Entenc aquestes preocupacions. Avui dia hi ha cinc milions de refugiats palestins. No dic que tots han de retornar, però necessitem una solució justa. La resolució de les Nacions Unides de 194...

—...de l'11 de desembre del 1948...

—...declara que aquells que abandonen el dret de retornar han de rebre una compensació financera apropiada per haver-ho fet. Dit en unes altres paraules, la solució és damunt la taula des de fa seixanta anys, de manera que on és el problema?

—El predecessor de Netanyahu, Ehud Olmert, us va fer la millor oferta: l'establiment d'un estat palestí a més del 90% de Cisjordània, una divisió de Jerusalem i el retorn d'uns pocs milers de refugiats a Israel. Per què la rebutjàreu?

—No la vaig rebutjar. Olmert va dimitir el càrrec a causa de problemes personals.

—Esperàreu massa temps. Si haguéreu acceptat l'oferta probablement la majoria dels israelians haurien ignorat els càrrecs de corrupció

contra Olmert. L'anterior ministre d'Afers Estrangers Israelità, Abba Eban, va dir que els palestins mai no perden una oportunitat...

—...de perdre una oportunitat. Sí, conec la cita. No obstant, sí que vam aprofitar l'oportunitat quan Olmert ocupava el càrrec. Vam negociar amb ell molt seriosament, vam intercanviar mapes de la localització de les fronteres. Aleshores va deixar el càrrec. La seua successora, Tzipi Livni, va perdre les eleccions subsegüents. On és l'oportunitat que vam perdre?

—**Si haguéreu acceptat l'oferta d'Olmert prou prompte, hauria enfortit aquells que donen suport al procés de pau. En comptes d'això, ara us heu de resignar amb els senyors Netanyahu i Lieberman.**

—Exacte. Èrem enmig d'una cursa per a trobar una solució. Tanmateix, no vaig ser jo qui va desbaratar un acord. Olmert va dimitir el càrrec poc abans d'atènyer la línia d'arribada.

—**Senyor president, el bàndol palestí es troba profundament dividit. El moviment al-Fatah no va poder predir que Hamas assumiria el poder de forma violenta a la Franja de Gaza l'any 2007. Com preteneu garantir que no passarà això mateix a Cisjordània?**

—Tenim un control total sobre l'aparell de seguretat a Cisjordània. La situació és cent per cent estable. No permetrem que passe com va passar a Gaza.

—**Mentre Hamas controle Gaza, Israel no estarà d'acord amb l'establiment d'un estat palestí.**

—Durant dos anys i mig hem tingut

EL TEMPS

“Els Estats Units tenen l'obligació de dedicar totes les seues forces a aconseguir la pau”

un diàleg, amb el suport d'Egipte, per buscar la reconciliació. Aquest diàleg va culminar en un document que vam signar, en representació d'al-Fatah, el 15 d'octubre del 2009. Fins ara Hamas ha refusat de signar aquest document.

—**Com és possible una reconciliació entre la mirada secular del moviment al-Fatah i la visió islamista del món de Hamas?**

—Som persones amb diversos sentiments religiosos i polítics. Algunes són extremadament religioses, algunes altres són rigorosament seculars i unes altres són moderades. Això no obstant, ens hem acostumat a viure junts durant els darrers seixanta anys. Tots aquests moviments existeixen dins l'Organització per a l'Alliberament de Palestina.

—**Podria ser Marwan Barghouti, l'heroi de la segona intifada —emprisonat a Israel—, qui poguera reconciliar al-Fatah i Hamas?**

—Marwan Barghouti és un dels dirigents d'al-Fatah. És membre del comitè central del nostre moviment. Si el posaren en llibertat seria un gran avantatge per a nosaltres, però ni tan sols Barghouti no seria capaç d'obtenir la reconciliació tot sol. Hi ha una raó externa per què Hamas no signa el document.

—**Us referiu a l'Iran.**

—Vosaltres ho heu dit.

—**Senyor president, heu anunciat que no us tornareu a presentar al càrrec de president de l'Autoritat Nacional Palestina. Amb aquest fet admeteu que ja no sou capaç de fer realitat el somni palestí d'un estat sobirà?**

—Això és totalment cert. El camí de la solució política es troba completament blocat. Per aquest motiu no veig cap finalitat a continuar a la presidència de l'Autoritat Nacional Palestina. I també he de fer un advertiment al món: no conduïu els palestins a la completa desesperança.

Hans Hoyng i Christoph Schult.

Traducció de Blanca Juan

Museu d'Història de Catalunya

EXPOSICIÓ

COLÒNIES INDUSTRIALS

Museu d'Història de Catalunya
1 desembre 2009 - 7 març 2010

Generalitat de Catalunya

ACTIVITATS PARALELES

VISITES GUIADES A L'EXPOSICIÓ
Els diumenges, a les 12 i 13 h.

HISTÒRIES DE COLÒNIES
Els diumenges, a les 11.30 h.

TAULA RODONA. PRESENT I FUTUR DE LES COLÒNIES INDUSTRIALS
Dijous, 25 de febrer, a les 19 h.
Entrada lliure.

Col·legi de Periodistes de Catalunya

ÚLTIMES 2 SETMANES

📞 93 225 47 00
www.mhcat.cat

Diputació de Barcelona
xarxa de municipis

AVUI

CATALUNYA RÀDIO

el Periòdic

TR3SC

3